

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 366/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2014 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti EX CREDIT, a. s., Šustekova 49, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Galanta a jeho uzneseniami sp. zn. 17 Er 663/2009 z 10. marca 2014 (Rvp 5772/2014) a sp. zn. 26 Er 808/2009 z 12. marca 2014 (Rvp 5773/2014) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti EX CREDIT, a. s., vedené pod sp. zn. Rvp 5772/2014 a sp. zn. Rvp 5773/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 366/2014.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti EX CREDIT, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 19. mája 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti EX CREDIT, a. s., Šustekova 49, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru označeným postupom a uzneseniami Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“ a „postup a uznesenia okresného súdu“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov a že v rámci tejto činnosti poskytla rôznym fyzickým osobám – dlžníkom „pôžičky“, ktoré boli títo povinní vrátiť podľa podmienok dojednaných v uzavretých zmluvách. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžníci dobrovoľne nepristúpili k úhrade svojich záväzkov, stali sa pohľadávky sťažovateľky splatnými, a preto pristúpila k podaniu návrhov na vykonanie exekúcie podľa § 38 a nasl. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. V priebehu exekučných konaní sa sťažovateľka „z dôvodu obavy o právny a faktický osud pohľadávky rozhodla podať exekučnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora a za nového súdneho exekútora navrhla ustanoviť JUDr. Rudolfa Krutého“. Uzneseniami okresného súdu bolo rozhodnuté „o zamietnutí návrhu oprávneného na zmenu pôvodného exekútora“.

Podľa názoru sťažovateľky postupom a uzneseniami okresného súdu v napadnutých konaniach boli porušené jej označené práva, predovšetkým základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže okresný súd

„a) bez toho, aby upovedomil sťažovateľa o Náleze ústavného súdu zo dňa 13. 04. 2011, sp.zn.: III ÚS 322/2010-37;

b) bez toho, aby vykonal akékoľvek dokazovanie v otázke subjektívnej alebo objektívnej zaujatosti súdneho exekútora vo veci alebo v pomere k účastníkom exekučného konania;

c) bez toho, aby existovali akékoľvek racionálne pochybnosti o legálnom a legitímnom postupe súdneho exekútora v exekúcii;

d) bez toho, aby existovali oprávnené obavy sťažovateľa alebo povinného o legálny priebeh exekúcie;

e) bez toho, aby umožnil sťažovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k otázke zaujatosti a to aj na podklade konkrétnych dôkazov a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn.: III. ÚS 322/2010; rozhodol s konečnou platnosťou... o právnom postavení sťažovateľa, pričom toto rozhodnutie vyvolalo právne účinky do budúcnosti a definitívne zbavilo sťažovateľa možnosti dosiahnuť vymoženie svojej pohľadávky výkonom exekučnej činnosti realizovanej súdnym exekútorom – JUDr. Rudolfom Krutým.“

Sťažovateľka namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktoré odôvodňuje tým, že „všeobecný súd svojím rozhodnutím, ktoré bolo vydané v konaní vedenom bez dodržania zásad spravodlivého súdneho procesu, obmedzil majetkové práva sťažovateľa takým spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s článkom 20 ods. 1 Ústavy SR a článkom 1 Protokolu č. 1 Napadnutým rozhodnutím všeobecného súdu došlo k reálnemu ohrozeniu majetku sťažovateľa existujúceho v podobe pohľadávky a jej príslušenstva a taktiež došlo k zníženiu majetku sťažovateľa o majetok vynaložený na výkon exekúcie zvoleným súdnym exekútorom. Sťažovateľ mal teda v zmysle článku 20 ods. 1 Ústavy SR a článku 1 Protokolu č. 1 majetok

chránený Dohovorom o ktorý však nelegálnym postupom a rozhodnutím všeobecného súdu bez akejkoľvek náhrady prišiel.“.

K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru sťažovateľka uvádza, že *„aj keď výkon a ochrana jeho práva na spravodlivý súdny proces mala byť rovnaká, mal v konaní pred všeobecným súdom výrazne nevýhodné postavenie a bolo s ním zaobchádzané odlišne. Sťažovateľ však bol, a to najmä vzhľadom k faktu, že všeobecný súd rozhodoval o jeho práve na výkon súdneho rozhodnutia zvoleným exekútorom a toto rozhodnutie výrazne ovplyvnilo jeho právne postavenie, účastníkom konania rovnako ako povinný. Z okolností daného prípadu nemožno vyšpecifikovať také skutočnosti, ktoré by mohli objektívne a rozumne ospravedlniť takéto odlišné zaobchádzanie. Odlišné zaobchádzanie so sťažovateľom nemožno ospravedlniť jeho iným postavením (postavením oprávneného), pretože takýto dôvod je priamo Ústavou SR a Dohovorom špecifikovaný ako dôvod zakázaného odlišného zaobchádzania.“.*

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, ktorým vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a uzneseniami okresného súdu v uvedených konaniach, zruší uznesenia okresného súdu a veci mu vráti na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 5772/2014 a sp. zn. Rvp 5773/2014 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a všeobecných súdov rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

2. Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a uzneseniami okresného súdu v uvedených konaniach.

Vychádzajúc zo sťažností a k nim pripojených splnomocnení ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka sťažnosti podala prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu (JUDr. Branislava Fridricha, PhD.), pričom je zrejmé, že tento ich aj koncipoval. Ide o právneho zástupcu, ktorý v minulosti zastupoval inú sťažovateľku [obchodnú spoločnosť POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „obchodná spoločnosť“), pozn.] a ktorému je dobre známa aj konštantná judikatúra ústavného súdu týkajúca sa komplexu danej problematiky počnúc rozhodnutiami všeobecných súdov o neudelení poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Krutému pre jeho pomer k veci.

V súvislosti s uvedenými námietkami sťažovateľky ústavný súd po preskúmaní predmetu týchto sťažností dospel k záveru, že ide o takmer rovnakú právnu argumentáciu sťažovateľky ako v sťažnostiach obchodnej spoločnosti, a preto nevidí žiadnu relevantnú súvislosť podrobne sa zaoberať rovnakými námietkami sťažovateľky vo vzťahu k zamietnutiu jej návrhov na zmenu súdneho exekútora zo strany okresného súdu, pretože tieto spoločnosti sú, ako to okresný súd konštatoval, „*pomerne úzko personálne prepojené*“, čo môže vyvolávať dôvodné pochybnosti o nezaujatosti súdneho exekútora JUDr. Krutého v týchto konaniach. Okresný súd navyše uviedol, že „*nepripustením zmeny súdneho exekútora na JUDr. Krutého nie je dotknutá možnosť oprávneného podať opätovne návrh na zmenu súdneho exekútora s označením iného exekútora, ktorý bude poverený vykonávaním exekúcie*“.

Po oboznámení sa s obsahom uznesení okresného súdu ústavný súd konštatuje, že okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku (§ 5 ods. 1 a 2 a § 30 ods. 1 až 3) podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov,

sú logické, a preto aj legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné (m. m. I. ÚS 450/2013, I. ÚS 453/2013, III. ÚS 108/2014).

Vzhľadom na ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov už preto nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia vo vzťahu k jednotlivým právam, ktorých porušenie sťažovateľka namieta.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2014